

діагностику стратегічної позиції підприємств; виявлення та усунення демотивуючих факторів як ендogenous, так і екзогенного середовища, що справляють негативний вплив на діяльність підприємств; контроль результативності ММСУП, що дає змогу комплексно розглянути мотиваційний механізм у стратегічному управлінні підприємствами.

Література

1. *Белова О. І.* Теоретичні аспекти формування мотиваційного механізму стратегічного управління торговельними мережами / О. І. Белова. – Інноваційна економіка, №10, 2012 [36]. – С. 109-115.
2. *Белова О. І.* Методологічний підхід до формування змісту та структури мотиваційного механізму стратегічного управління торговельними мережами / О. І. Белова. – БІЗНЕС-ІНФОРМ, БИ-2-2013. – С. 155-163.
3. *Белова О. І.* Формування тривимірної матриці станів мотиваційного механізму стратегічного управління торговельними мережами / О. І. Белова. – Економіст, № 2, 2013. – С. 52-57.
4. *Гордієнко П. Л.* Стратегічний аналіз : навч. посіб. / П. Л. Гордієнко, Л. Г. Дідковська, Н. В. Яшкіна. – Вид. друге, перероб. і допов. – К. : Алерта, 2008. – 478 с. – Бібліогр. : С. 464-473.
5. *Довгань Л. Є.* Стратегічне управління : навч. посіб. / Л. Є. Довгань, Ю. В. Каракай, Л. П. Артеменко. – 2-ге вид. – К. : ЦУЛ, 2011. – 440 с.
6. *Наливайко А. П.* Теорія стратегії підприємства. Сучасний стан та напрямки розвитку : Монографія / А. П. Наливайко. – К. : КНЕУ, 2001. – 227 с.
7. *Петрова І. Л.* Стратегічне управління людськими ресурсами : навч. посіб. / І. Л. Петрова. – К. : КНЕУ, 2013. – 466 с.
8. *Петрова І. Л.* Інноваційна діяльність : стимули та перешкоди : Монографія / І. Л. Петрова, Т. І. Шпильова, Н. П. Сисоліна. – К. : Дорадо, 2010. – 320 с.
9. *Портер М.* Конкурентная стратегия. Методика анализа отраслей конкурентов / М. Портер. – М. : Альпина Паблишер, 2015. – 453 с.
10. *Томпсон А. А.* Стратегический менеджмент : концепции и ситуации для анализа / А. А. Томпсон, А. Дж. Стрикленд. – 12-е изд. ; Пер. с англ. – М. : Вильямс, 2007. – 928 с.
11. *Хміль Ф.* Удосконалення управління вітчизняними організаціями в контексті економічних та суспільних змін / Ф. Хміль // Вісник Тернопільського національного економічного університету. – 2009. – № 1. – С. 31-35.
12. *Шершньова З. Є.* Стратегічне управління Стратегічне управління. Підручник. – 2-ге вид., перероб. і доп. З. Є. Шершньова, С.В. Оборська. – К. : КНЕУ, 2004. – 699 с.

УДК 338.48:658

А.В. Снігур
здобувач,

*кафедра управління фінансово-економічною безпекою,
Університет економіки та права «КРОК»*

Економічна безпека та управління ризиками туристичних підприємств

У статті розглянуто основні підходи до визначення поняття «економічна безпека підприємства»; виконано систематизацію загроз і ризиків; наведено алгоритм процесу управління ризиками туристичних підприємств.

Ключові слова: економічна безпека підприємства, загрози економічній безпеці підприємства, ризик, управління ризиками.

А.В. Снизир
соискатель,
кафедра управления
финансово-экономической безопасностью,
Университет экономики и права «КРОК»

Экономическая безопасность и управление рисками туристических предприятий

В статье рассмотрены основные подходы к определению понятия «экономическая безопасность предприятия»; выполнена систематизация угроз и рисков; приведен алгоритм процесса управления рисками туристических предприятий.

Ключевые слова: экономическая безопасность предприятия, угрозы экономической безопасности предприятия, риск, управление рисками.

A.V. Snihyr
External PhD Student,
Financial and Economic Security Management Department
«KROK» University

Economic security and risk management of touristic enterprises

The article provides the basic approaches to the definition of the term of economic security, systematization of threats and risks is offered, an algorithm of touristic enterprises management process is described.

Key words: economic security of an enterprise, threats to economic security of an enterprise, risk, risk management.

Постановка проблеми

Політична та економічна нестабільність, ризиковий характер підприємницької діяльності, посилення конкуренції, а також відповідальності керівників за самостійно прийняті управлінські рішення значною мірою актуалізували проблему виживання підприємств в нинішніх умовах господарювання. Зміна умов діяльності та існування зумовлює появу в діяльності підприємств абсолютно нових питань, які вимагають теоретичного осмислення і розроблення практичних рекомендацій щодо їх вирішення. Серед них проблема забезпечення економічної безпеки підприємства (далі – ЕБП).

Як правило, базою досліджень, що проводяться у сфері економічної безпеки підприємств, виступають найбільші промислові підприємства галузей машинобудування та металургії. Однак у зв'язку з розвитком світового туризму, сприятливим природно-ресурсним та історико-культурним потенціалом, зростим інтересом до пошуку шляхів ефективного функціонування сфери туризму, актуальними є питання діагностики рівня і забезпечення економічної безпеки туристичних підприємств (далі – ЕБТП).

Банкрутство підприємств відбувається, як правило, внаслідок відсутності реакції на вплив внутрішніх і зовнішніх загроз. Кількість туристичних компаній в Україні зменшується з математичною прогресією, проте обсяги продажів знижуються з геометричною. Рівень продажів туроператорів України наразі повер-

нувся до показників 2005р., зменшившись у середньому на 60-70% порівняно з показниками 2013 року.

Така динаміка свідчить про те, що компанії не витримують вплив тих чи інших чинників та не організують свою систему економічної безпеки. Керівник компанії приймає управлінські рішення без урахування відповідних загроз, як наслідок – компанія опиняється на межі банкрутства.

Забезпечення економічної безпеки підприємства можливе за допомогою діагностики, аналізу та оцінювання внутрішніх і зовнішніх загроз підприємству, а також пов'язаних із ними підприємницьких ризиків.

На сьогодні в Україні спостерігається пролонгована економічна криза, пов'язана з політичною та військовою ситуацією. У таких умовах першими під загрозою закриття є підприємства сфери обслуговування, оскільки велика частина населення починає відмовлятися від тих чи інших послуг. У першу чергу – знижується попит на рекреацію. Отже, підприємствам туристичної галузі, як нікому іншому, необхідно навчитися визначати ризики й управляти ними для побудови стратегії та продовження операційної діяльності в нинішніх умовах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Питання забезпечення економічної безпеки підприємства висвітлено в роботах як зарубіжних, так і українських учених. Ряд авторів визначає ЕБП як стан захищеності інтересів підприємства від впливу різних загроз, причому В.П. Пономарьов [12], Д.М. Ковальов, О.І. Захаров, В.Г. Алькема, В.І. Терехов, В.А. Забродський [7], В.Л. Тамбовцев [14] акцентують увагу на загрозах зовнішнього середовища, яке в умовах ринкової економіки постійно змінюється. Очевидно, що економічну безпеку підприємства слід розглядати набагато ширше – як здатність забезпечити його стійкість у різноманітних, у тому числі й несприятливих умовах внутрішнього середовища. Крім того, неможливо повністю захистити підприємство від негативного впливу зовнішнього середовища, оскільки діяльність компанії в ньому є обмеженою.

Так званий ресурсно-функціональний підхід, у рамках якого економічна безпека підприємства розглядається з точки зору ефективного використання його ресурсів, відображений у роботах Е. А. Олейнікова [10], О.В. Ареф'євої [2]. Інші дослідники розглядають сукупність процесів, що протікають в організації, з усіма взаємозв'язками, які становлять єдину неподільну групу з точки зору їхньої функціональної ролі в забезпеченні економічної безпеки підприємства. Критика цього підходу до розуміння економічної безпеки підприємства в літературі полягає в тому, що його перевага (всеохопний, комплексний характер), одночасно є його основним недоліком, оскільки економічна безпека розглядається дуже широко й ототожнюється з самою діяльністю підприємства та його ефективністю.

Важливою складовою виділених нами в третю групу підходів до визначення економічної безпеки є здатність підприємства до розвитку та відтворення. Як стверджує Л. І. Абалкін [1], розвиток є одним із трьох компонентів економічної безпеки. Можна говорити про те, що якщо підприємство не розвивається, то зменшується можливість його виживання, опірність і здатність до адаптації до зовнішніх і внутрішніх загроз. Основою ж розвитку системи є її здатність до відтворення. Відповідно з точкою зору В. А. Забродського [7], економічна безпека підприємства визначається факторами, що відображають незалежність, стійкість, можливість росту.

Не вирішені раніше частини загальної проблеми

Останнім часом спостерігається актуалізація проблеми забезпечення еко-

номічної безпеки суб'єктів усіх рівнів (держави, регіону, підприємства), також спостерігається підвищений інтерес з боку вчених до досліджень у цій галузі. Однак низка питань, пов'язаних із визначенням змісту економічної безпеки підприємства, виробленням чіткого механізму діагностики рівня економічної безпеки, класифікацією загроз і ризиків туристичних підприємств залишаються невирішеними, що й обумовило напрям цього дослідження.

Формулювання цілей статті

Метою статті є аналіз існуючих підходів до визначення поняття «економічна безпека підприємства», класифікація загроз і систематизація підприємницьких ризиків туристичних компаній. З метою обмеження втрат туристичних підприємств і забезпечення їхньої економічної безпеки необхідно дослідити способи управління ризиками.

Виклад основного матеріалу дослідження

Проаналізувавши різні підходи до визначення змісту категорії «економічна безпека підприємства», автором зроблено висновок, що більшість визначень поняття ЕБП трактують його як «стан».

На початку XXI ст. з'явився новий підхід, описаний Г.В. Івашенко в роботі «Про поняття «безпека», згідно з яким «безпека – не є стан захищеності інтересів суб'єкта, безпека взагалі не є взагалі станом. Безпека є такими умовами, в яких суб'єкти зберігають і відтворюють свої цінності. Забезпечення безпеки, в свою чергу, є процес створення сприятливих умов діяльності, процес опанування суб'єктом необхідних умов власного існування» [8]. Для кожного суб'єкта кількість умов існування становить безкінечну множину, однак його можливості завжди обмежені. Отже, може йтися тільки про той чи інший рівень безпеки, тобто про відносну безпеку суб'єкта в силу того, що останній не в змозі контролювати всі умови власного існування.

Ураховуючи наведене вище, економічну безпеку підприємства, на думку автора, слід розглядати як сукупність контрольованих ним умов діяльності, у яких господарюючий суб'єкт здатний до захисту від внутрішніх і зовнішніх загроз, збереження та відтворення свого фінансово-економічного, виробничого, кадрового і науково-технологічного потенціалу. Крім того, найважливішою характеристикою економічної безпеки підприємства є можливість не тільки якісно, а й кількісно визначити здатність підприємства до досягнення вищезазначених завдань.

Цей підхід здається найбільш послідовним і формулює таке поняття безпеки, яке раціональним і послідовним способом пояснює всі випадки його вживання. Крім того, використання цього підходу дає змогу розробляти індивідуальні методи з управління економічною безпекою будь-якого підприємства.

Рівень економічної безпеки підприємства залежить від ефективності його керівництва та від можливостей фахівців оперативно уникати загроз і ліквідувати негативні наслідки впливу зовнішнього та внутрішнього середовища. Загроза безпеці підприємства – це потенційна або реальна дія, процес або явище, що здатні порушити його стійкість і розвиток або призвести до припинення його діяльності [2, с. 26].

Аналіз підходів до класифікації загроз економічній безпеці підприємства дав змогу виділити такі класифікаційні ознаки: за походженням (зовнішні і внутрішні загрози); за систематичністю прояву (систематичні і несистематичні); за ймовірністю виникнення (імовірні і малоімовірні загрози); за ступенем керованості (керовані і некеровані загрози); за наслідками прояву (глобальні і локальні); за природою виникнення (об'єктивні і суб'єктивні); за можливістю прогнозування

(прогнозовані і непрогнозовані); за тривалістю впливу (довго-, середньо-, короткострокові); за рівнем управління (загрози національній безпеці, регіональній безпеці та безпеці підприємства); за ступенем напруженості (наростаючі, стійкі, такі, що знижуються); за сферою життєдіяльності підприємства (фінансові, виробничі, кадрові, інформаційні, правові, техніко-технологічні, організаційні); за причиною виникнення (загрози, викликані стадією життєвого циклу підприємства, пов'язані з диспропорцією факторної структури та зумовлені синергетичним ефектом).

Існує досить багато публікацій щодо класифікації загроз. Вищенаведена узгальнена класифікація загроз ЕБП за найбільш істотними ознаками доповнена автором за ознакою «причина виникнення».

Виділення загроз ЕБП залежно від причини їх виникнення означає існування деяких умов, під впливом яких виникнення тих чи інших загроз стає можливим. Так, на думку В.А. Василенко, «загрози економічній безпеці організації на етапах життєвого циклу існують завжди. Багато з них цілком очікувані та диктуються самою природою розвитку, його діалектикою. Отже, такі загрози цілком прогнозовані, і їх поява має супроводжуватися певними заходами превентивного характеру». Автором наведено характеристики організації на кожному з етапів розвитку, а також погрози, властиві кожному етапу (експлерент, пацієнт, віолент, комутант, леталент) життєвого циклу підприємства [5, с. 43].

Загрози, пов'язані з диспропорціями факторної структури виробництва, аналогічно описаним вище загрозам, породжуються внутрішнім середовищем підприємства. Частка кожного з факторів індивідуальна і визначається його специфікою, структурною факторною моделлю та вирішуваним керівництвом підприємства завданням. Неможливість системи компенсувати недолік будь-якого з факторів та, як наслідок, дисбаланс факторної структури призводить до появи загроз економічній безпеці підприємства [6, с. 83].

Унаслідок одночасного прояву множинних загроз виникає тенденція до посилення негативного впливу цих загроз на економічну безпеку підприємства, тобто спостерігається ефект «накладення», і навіть до виникнення нових загроз, які раніше не були властивими для цієї системи. Таке посилення загроз при їх спільній дії, а також генерація нових загроз, на думку автора, обумовлене проявом емерджентності та синергізму.

Поняття «загроза» в літературі часто зіставляється з поняттям «ризик». Як описувалося вище, загроза є властивістю деяких об'єктів, процесів, подій чи явищ завдавати шкоди іншим об'єктам, процесам або яким-небудь системам при виникненні певних умов. Науковець Т.Є. Кочергіна визначає ризик як міру для кількісного виміру небезпеки, що являє собою векторну (багатокомпонентну) величину, вимірну, наприклад, за допомогою статистичних даних або розраховану за допомогою імітаційних моделей, що включають кількісні показники збитку від впливу того чи іншого небезпечного фактора; ймовірності (частоти) виникнення розглянутого небезпечного фактора; невизначеності у величинах збитків та ймовірності [9, с. 64].

Виходячи з цього визначення, ризик фактично виступає кількісною мірою небезпеки. Тобто загроза може бути охарактеризована ризиком (з урахуванням невизначеностей при його оцінці) через імовірність реалізації загрози та можливий збиток. Ступінь ризику визначається розмірами можливих негативних наслідків прийнятого рішення, рівнем супутніх цьому рішенню загроз і ступенем захисту від них (рис. 1). Негативними наслідками прийнятого рішення можуть бути: неотримання необхідного результату (втрачена вигода); несвочасне отримання результату; отримання результату з істотними перевитратами ресурсів; недосягнення мети, супроводжуване збитком.

Рис. 1. Складові ризику

Джерело: складено на підставі [3, с. 37]

Як будь-яка інша діяльність, туристична діяльність пов'язана не тільки з позитивними результатами (отриманням прибутку), але і з негативними, що може нести в собі можливість грошових втрат. Факторами ризиків можна управляти, використовуючи різні заходи, що дають змогу певною мірою прогнозувати настання ризиків і завчасно підготуватися до цього. Ефективність управління ризиками у сфері туризму багато в чому визначається класифікацією і систематизацією ризиків у цій сфері діяльності, що дає змогу виявити характер можливих наслідків.

Характерними зовнішніми ризиками для діяльності туристичного підприємства є:

- природні ризики (повінь, землетрус, цунамі, тощо), настанню яких неможливо повністю запобігти, можна тільки зменшити негативні наслідки, що їх супроводжують; необхідно проводити детальний аналіз території (її стану) в динаміці з виявлення частоти прояву таких ризиків з метою прийняття відповідних адміністративних рішень;

- політичні ризики, пов'язані з політичною ситуацією в туристичному регіоні та діяльністю держави; наприклад, ризик зміни законодавства у сфері ліцензування та сертифікації учасників туристичного ринку, у податковому законодавстві тощо;

- фінансові ризики (інфляційні, валютні ризики, що ведуть до зниження купівельної спроможності населення), прояв та ескалація яких може стати фатальним для сфери туризму, оскільки при цьому відбувається спад попиту на туристичні послуги;

- ризики попиту, до яких відносяться платоспроможність клієнта і конкурентоспроможність туристичного підприємства; необхідно налагоджувати технологічні процеси, знижуючи витрати виробництва, за допомогою спеціалізації, сегментування туристичного ринку на певні групи клієнтів або на певні напрями;

- ризики невиконання зобов'язань партнерами, контрагентами, які можуть спричинити незаплановані фінансові витрати, втрату іміджу туристичного підприємства.

До внутрішніх ризиків, що генеруються діяльністю самого підприємства, належать:

- виробничі ризики, характерні для сфери туризму у зв'язку з її динамічним розвитком – зміна технологій, упровадження інновацій;

- ризик втраченої вигоди, що характеризує настання непрямого фінансового збитку (неотримання прибутку) у результаті нездійснення туристичним підприємством якого-небудь заходу (страхування, інвестування);

- селективні ризики – ризики хибного вибору способу інвестування капіталу [4].

Описані ризики можуть безпосередньо впливати на обсяги і якість реалізованих послуг, їхню структуру. Витрати на виробництво та реалізацію послуг безпосередньо впливають на розмір чистого прибутку. Крім обсягу витрат, велике значення відіграє їхня структура – виділення тимчасових і постійних витрат. На відміну від тимчасових витрат, що змінюються пропорційно обсягові наданих послуг, зростання постійних витрат підсилює ризик нестійкості підприємства. Тому незначне зниження обсягів реалізації туристичних послуг підприємством при збільшенні постійних витрат призводить до різкого зниження прибутку, тобто виникає ефект операційного левериджу.

Залучення стороннього капіталу також є важливим фактором функціонування підприємств сфери туризму, оскільки з одного боку дає змогу нарощувати обороти туристичного підприємства, а з іншого – може стати джерелом фінансової нестабільності. Будучи зворотними та платними, сторонні кошти при значному плечі фінансового важеля, тобто співвідношенні позикових і власних коштів, у разі зниження економічної рентабельності активів можуть стати причиною фінансової неспроможності підприємства. Тому обсяги і структура фінансових джерел капіталу становлять важливу частину в ієрархії факторів економічного ризику підприємства [11].

З метою обмеження втрат підприємства та забезпечення його економічної безпеки необхідно управляти ризиками. Узагальнену блок-схему процесу управління ризиками наведено на рис. 2. Цей процес складається з трьох основних стадій:

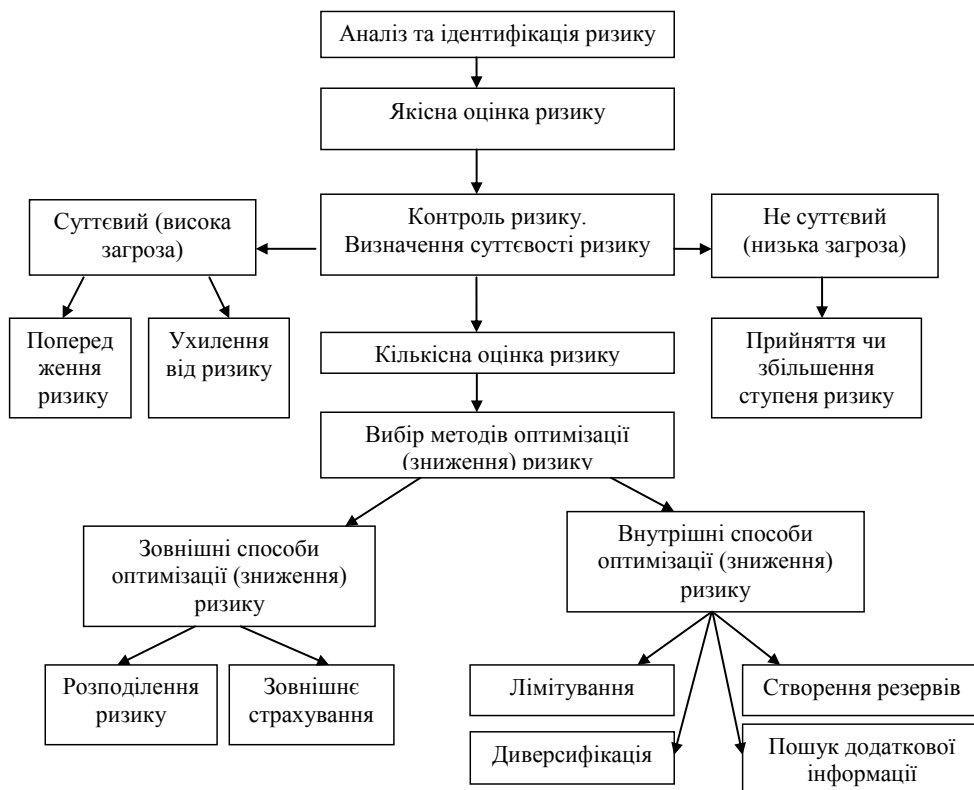

Рис. 2. Узагальнена схема управління ризиком

Джерело: складено на підставі [13]

1) уточнення очікувань та ідентифікація ризиків; 2) кількісна оцінка ризику та прийняття управлінського рішення; 3) проведення превентивних заходів, спрямованих на забезпечення економічної безпеки підприємства та запобігання настанню негативних подій.

Зовнішні способи зниження ризику передбачають: розподіл ризику (у часі, між учасниками); зовнішнє страхування (наприклад, ризику неотримання очікуваних доходів через порушення контрагентами своїх зобов'язань).

До внутрішніх способів зниження ризику відносяться: лімітування (встановлення граничних сум витрат, кредиту, тощо; застосовується туристичними підприємствами при визначенні сум вкладення капіталу, ураховуючи масштабність, фінансову стійкість підприємства); диверсифікація (туристичних послуг, інвестицій, збуту); створення резервів (для оперативного подолання тимчасових труднощів фінансово-комерційної діяльності туристського підприємства); пошук додаткової інформації (придбання або самостійне отримання інформації для більш точного прогнозу потенційного проекту, заходу).

Висновки

Найважливішими елементами механізму забезпечення економічної безпеки підприємства є моніторинг, аналіз і прогнозування ризиків, що визначають загрози економічній безпеці. Під моніторингом економічної безпеки розуміється організоване системне спостереження за процесом і характером якісних змін у системі, пов'язаних з реалізацією її цілей і завдань. Його розглядають у якості початкової ланки в системі: моніторинг – аналіз і діагностика – коригування – досягнення достатнього стану безпеки підприємства.

У зв'язку з високою залежністю туристичного бізнесу від факторів зовнішнього середовища, специфікою надаваних послуг, особливостями складу і структури джерел фінансових ресурсів туристичних підприємств (близько 2/3 – залучених і 1/3 – власних), сезонністю функціонування особливе значення має забезпечення економічної безпеки діяльності підприємств туристичної сфери.

Рівень економічної безпеки залежить від того, наскільки ефективно підприємство уникає загроз, управляє ризиками і усуває втрати (збитки) від їх негативного впливу на різні аспекти функціонування.

Література

1. *Абалкін Л. І.* Економічна безпека Росії : загрози та їх відображення / Л. І. Абалкін // Питання економіки. – 1994. – № 12. – С. 4-13.
2. *Ареф'єва О. В.* Планування економічної безпеки підприємств / О. В. Ареф'єва, Т. Б. Кузенко. – К. : Вид-во Європейського ун-ту, 2005. – 170 с.
3. *Баранов Л. Т.* Управління ризиком прийняття рішень при експлуатації ракетно-космічної техніки / Л. Т. Баранов, Є. М. Шаповалов // Управління ризиком. – 2007. – № 1. – С. 36-41.
4. *Бистров С. А.* Фінансовий менеджмент у туризмі / С. А. Бистров. – СПб. : Видавничий дім «Герда», 2007. – 240 с.
5. *Василенко В. А.* Життєвий цикл і загрози безпеці сталого розвитку організації / В. А. Василенко, Я. А. Белоущенко // Економіка Криму. – 2008. – № 22. – С. 41-44.
6. *Вороніна І. Д.* Фактори розвитку організаційних систем як предмети і механізми управління / І. Д. Вороніна, М. В. Платонов // Управління великими системами. Випуск 9. – М. : ІПУ РАН, 2004. – С. 83-91.
7. *Забродський В. А.* Теоретичні основи оцінки економічної безпеки галузі та фірми / В. А. Забродський, Н. Капустін // Бізнес Інформ. – 1999. – № 15. – С. 35-37.
8. *Іващенко Г. В.* Про поняття «безпека» [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.credonew.ru/content/view/207/25/>
9. *Кочергіна Т. Є.* Економічна безпека / Т. Є. Кочергіна. – Ростов н/Д : Фенікс, 2007. – 445 с.
10. *Основи економічної безпеки : (Держава, регіон, підприємство, особистість) : навч.-*

практ. посібник / Рос. екон. акад. ім. Г.В. Плеханова ; під ред. Е. А. Олейнікова. – М. : ЗАО «Бізнес-школа» Інтел-Синтез», 1997. – 279 с.

11. Підприємництво : навч. посібник / [В. А. Подсолонко, А. Ф. Процай, Т. Л. Миронова та ін.]. – К. : Центр навчальної літератури, 2003. – 616 с.

12. Пономарьов В. П. Оцінка рівня економічної безпеки підприємства : матеріали I Міжнародної конференції молодих вчених «Економіка і маркетинг XXI століття» / ДонДТУ. – Донецьк : ДонДТУ, 1999.

13. Пліса В. Й. Управління ризиком фінансової стійкості підприємства / В. Й. Пліса // Фінанси підприємств. – 2001. – № 1. – С. 67-72.

14. Тамбовцев В. Л. Об'єкт економічної безпеки Росії / В. Тамбовцев // Питання економіки. – 1994. – № 12. – С. 45-53.

УДК 65.012.8

С.В. Цюцюпа
аспірант,

Університет економіки та права «КРОК»

Значення процесів управління інформацією для формування системи забезпечення економічної безпеки підприємства

У статті розглянуто взаємозв'язок процесів управління інформацією та системи забезпечення економічної безпеки підприємства. Запропоновано використовувати систему збалансованих показників для систематизації та упорядкування інформаційних потоків у системі забезпечення економічної безпеки підприємства.

Ключові слова: управління інформацією, система забезпечення економічної безпеки підприємства, система збалансованих показників.

С.В. Цюцюпа
аспірант,

Університет економіки та права «КРОК»

Значение процессов управления информацией для формирования системы обеспечения экономической безопасности предприятия

В статье рассмотрена взаимосвязь процессов управления информацией и системы обеспечения экономической безопасности предприятия. Предложено использовать систему сбалансированных показателей для систематизации информационных потоков в системе обеспечения экономической безопасности предприятия.

Ключевые слова: управление информацией, система обеспечения экономической безопасности предприятия, система сбалансированных показателей.